

НС уведомителен бюлетин

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1155

04.05.2025 (136)

Хитлер във война : Какво се е случило в *действителност?*

от A.V. Schaerffenberg

Част 2

Глава 1:

Кой всъщност започна войната?

Всеки, който размахва факела на войната в Европа, може да желае само хаос."

Адолф Хитлер, 3 август 1939 г.

Въпреки че традиционните историци го смятат за единствения отговорен за Втората световна война, това е роля, за която Адолф Хитлер е напълно неподходящ както в личен, така и в идеологически план. Като обикновен войник по време на Първата световна война той става свидетел на насилствената смърт на близките си другари, а самият той е жертва на мъчителна газова атака с горчица, която едва не му отнема зрението. Четирите години на фронта го изправят лице в лице с неописуемите ужаси на

окопната война - преживяване, което той никога не желае да се повтори нито за него, нито за сънародниците му.

След примирието той развива националсоциализма, чийто основен принцип е запазването на арийското човечество. Хитлер учи, че всички бели хора, независимо от индивидуалната им националност, са братя и сестри от една и съща раса. Следователно войните между арийците са братоубийствени конфликти и трябва да се избягват. По време на война, оплаква се той, най-добрите индивиди са войниците, които най-свободно дават живота си за своята страна, като по този начин обедняват обществото чрез загубата на най-ценните му членове. След избирането му за германски канцлер главната страст на Хитлер не е повторната милитаризация, а социалното обновяване на страната му. Културната реформа особено го очарова и той иска да прекара остатъка от живота си в обновяване на германските градове. Когато войната все пак настъпва, той я смята за отклонение от истинския си интерес и често изразява съжаление, че не е по-щастливо зает с реализирането на проекти за обществени работи. Както обяснява на няколко пъти дори по време на конфликта: "Аз съм страстен строител, но неохотен генерал" - забележка, която едва ли характеризира ролята на "световен завоевател", отредена му от враговете му.

Хитлер обаче се интересува живо от международните дела, особено когато те са пряко свързани със съветската заплаха. Заедно Третият райх и фашистка Италия щяха да действат като централна "Ос", около която да се обединят останалите континентални народи, укрепвайки средноевропейския гръбнак. Имперска Япония щеше да ограничи разпространението на комунизма в Азия, а съюзът с Великобритания щеше да съчетае най-голямата морска сила в света с най-мощната армия - германските въоръжени сили, Вермахта. Така овладян, съветският колос щеше да се разпадне без необходимост от война. Така се надяваше той.

Когато обаче военните действия вече не могат да бъдат избегнати, Хитлер се възползва от случая. Неговият непосредствен опит на Западния фронт преди повече от двадесет години го обучава така, както не би могло да го обучи никое формално военно образование. Нещо повече, следвоенните му политически кампании - с многократното наблягане на масовото действие - самите те са провеждани като бойни кампании. Безспорно обаче природните дадености на Адолф Хитлер са най-важните фактори за неговото лидерство като най-великия военачалник на XX век, а може би и на всички времена. Многобройните примери за неговите превъзходни способности, посочени в тази история, подчертават безспорния статут на Хитлер като най-значимия стратег и лидер на Втората световна война. Типичен пример за това е

собственият му план за решаващото превземане на белгийския форт Ебен Емаел, без който цялата Западна кампания не би била възможна, както и спасяването на германските армии с една ръка в началото на зимата на 1941 г., когато целият Източен фронт е на ръба на неизбежен крах. Тези и още много други военни постижения нямат аналог, дотолкова, че е невъзможно да си представим някой друг лидер, било то на Оста или на Съюзниците, да ги постигне.

Това не означава, че той никога не е допускал грешки. Както Хитлер казва за себе си непосредствено преди успешното си нахлуване във Франция през пролетта на 1940 г.: "Г-н Чърчил заяви наскоро в радиопредаване, че е преброил 16 грешки, които съм направил досега в тази война. Той греши. Направил съм поне два пъти повече грешки, за които знам! Но ако господин Чърчил и неговите последователи са допуснали само една грешка, тя е много по-лоша от всяка друга, която някога съм допускал; а именно, когато започнаха тази война, която неминуемо трябва да завърши, независимо от нейния изход, с разпадането на Британската империя."

Най-тежката грешка на Хитлер, както той със закъснение признава, е, че се е доверил на германския генерален щаб. Тъй като е бил човек на думата си, той не е можел да си представи, че някой друг, особено германски офицер, би постъпил непочтено. И все пак отговорността за окончателното поражение през 1945 г. се падаше преди всичко на някои германски генерали - най-лошата шайка предатели, която някога е била причинявана на някоя страна. За разлика от западните си съюзници, Хитлер не е роден със сребърна лъжичка в устата. Богатството, общественото положение, политиката като цяло и личната власт или престиж - същите тези неща, които обсебваха Ф.Д.Р. и Чърчил - го отблъскваха. Докато Рузвелт се забавлява с финансовия елит на Ню Йорк в Хайд Парк, беднякът Хитлер продава акварелите си във Виена за няколко флорина. По-късно, когато Хитлер рискува живота си като безименен войник на Западния фронт, Чърчил, от безопасното лондонско Home Office, изпраща хиляди австралийци да бъдат безсмислено избити по плажовете на Галиполи, а Сталин е задържан в царска Русия.

Хитлер толкова дълго време е свързан в масовото съзнание с най-страшната тирания, която светът някога е познавал, че всеки, който научава истината за неговото управление, неизменно се учудва. Разглеждането му в контекста на собственото му време изяснява много неща. До края на Първата световна война Германия е управлявана от остаряла монархия. С нейното отминаване страната е разкъсвана между самообявили се марксисти, които смятат Германия единствено за подножие на Съветския съюз; капиталистически консерватори, които се интересуват повече от запазването

на богатството си, отколкото от расата си; и кабаретни демократи, които се потапят във "възхитителния декаданс" на 20-те години. Накратко, Германия просто няма традиции в доброто управление.

Когато Хитлер става канцлер, той няма прецедент, върху който да изгради разумна администрация, но хаосът, обхванал нацията му, крещи за замяна с нов обществен ред. Единствените алтернативи, пред които се изправя, са авторитарно управление или социален разпад. Вярно е, че той беше един от най-могъщите хора в историята, но не заради държавните правомощия, които притежаваше, или въоръжените сили, с които разполагаше, а заради огромната преданост на народа си. Никоя друга личност не е била по-обичана от своите съграждани. Той не е управлявал и без тяхното съгласие. В края на краищата те са го избрали на власт като техен законен представител. Впоследствие той винаги се допитваше до тях за важните си решения в мирно време чрез референдуми, на които те трябваше да гласуват за или против неговата политика. Контролирани за тяхната честност от международни наблюдателни комисии, някои от които от враждебни на Германия държави, тези плебисцити постоянно одобряваха националсоциалистическия режим от 90 % и повече от избирателите, най-често в горната част на този процентил. Например от 2,94 милиона бюлетини, подадени на изборите в Судетската област на 4 декември 1938 г., 2,64 милиона гласа (98,8 %) отиват за НСДАП. По-рано същата година, когато Хитлер пита австрийския народ дали иска да стане част от Третия райх, 99,7% отговарят утвърдително.

Нито един демократичен политик на Земята, нито преди, нито след това, не е имал такъв рейтинг на одобрение. Разбираемо е, че дълбоко вкоренената им омраза към този изключително популярен човек се коренеше в лична ревност. Рузвелт, Чърчил, Клинтън, Буш и всички останали подставени лица на евреите никога не биха могли да постигнат повече от една малка част от подкрепата, която Адолф Хитлер получаваше от *своите* съграждани. Ако демокрацията е "народно управление на народа", то той е бил "демократ" в истинския смисъл на думата. Както самият той питаше: "Къде в други страни има подобна "демокрация"? Къде другаде народ и ръководство, нация и правителство са се слели така напълно и стоят толкова близо един до друг?" Дори и така, както фюрерът ясно заявява в своите "разговори на масата", той е разглеждал популистката държава на Третия райх като мост към предвидената расово-авторитарна република по модела на Конституцията на САЩ с нейните закони за имиграцията и натурализацията, на която толкова много се е възхищавал. Трагично е, че тази визия за свобода е погубена от чужденци, които предпочитат масовото унищожение пред политическата

свобода.

Може би нищо не илюстрира по-добре различията между лидерите на Оста и Съюзниците от сравнението на подаръците, които те си разменят по време на войната. По случай 59-ия си рожден ден през 1942 г. Мусолини получава от Хитлер красиво подвързан пълен комплект от произведенията на великия философ от XIX в. Фридрих Ницше. През същата година за рождения *си* ден Франклин Рузвелт изпраща на Уинстън Чърчил кутия бърбън.

Само шест години преди страната му да обяви война на Третия райх, когато репортер на *лондонския* вестник "*Таймс*" го пита какво мисли за Адолф Хитлер, Чърчил отговаря, че ако някога Англия бъде сполетяна от катастрофи като тези, които са връхлетели Германия, той ще се моли на Бога за гениален човек като Фюрера, който да поведе британския народ към спасението му. Още по-удивително е, че през предходното десетилетие Чърчил е автор на дълга статия за престижния лондонски вестник *Illustrated Sunday Herald* (8 февруари 1920 г.), в която описва комунизма като убийствена тирания, ръководена от еврейски терористи, чиито революции трябва да бъдат безмилостно потушавани, в която и страна да се появят.

През същото десетилетие той заявява: "Дълг на цивилизования свят е да завладее отново Русия. Съветският съюз не представлява Русия. Те представляват международна концепция, която е напълно чужда и дори враждебна на това, което наричаме цивилизация. Победата над Русия във военно и морално отношение би била твърде тежка задача само за победителите от Първата световна война и тъй като трябва да я извършим, ще я извършим заедно с Германия. Германия познава Русия по-добре от всеки друг. Това ще бъде за нея голямата възможност. Нищо не е възможно в Европа без Германия; всичко е възможно с нея." И все пак, когато Хитлер се възползва от предложението му, като се възползва от "голямата възможност" да нападне Русия, Чърчил го осъжда като "агресор" и изпраща военна помощ на Съветския съюз, който той твърди, че презира.

Въпреки тези смущаващи несъответствия, традиционните историци, пренебрегвайки антикомунистическите и дори антиеврейските му изявления, публикувани по-малко от двадесет години преди Втората световна война, продължават да го възхваляват като един от най-прочутите герои на XX век заради безкомпромисното му противопоставяне на Адолф Хитлер и всичко, което германският лидер представлява. Може би противоречивата личност на Чърчил може да бъде разбрана в контекста на продължилата цял живот борба с алкохолизма. Една от най-запомнящите се шегички на Чърчил е в отговор на жена, член на парламента, която горчиво се оплаква, че той дискредитира този авторитетен орган, тъй като често се появява в нетрезво състояние.

Умело заобикаляйки повдигнатия от нея въпрос, той заявява: "Утре ще бъде трезвен. Но вие, мадам, все още ще сте грозна!"

При една подобна среща той е заговорен от лейди Астор, която наскоро е разбрала за мащабите на злодеянията му: "Ако бях ваша съпруга - казва му тя, - щях да сложа отрова в уискито ви!" "А ако бях ваш съпруг," обърна се той към нея, "щях да го изпия!"

Дори най-добрият му приятел, Франклин Рузвелт, го нарича "този пиян безделник". По време на посещението си при британския министър-председател през лятото на 1940 г. Съмнър Уелс съобщава, че го е намерил в несвързана алкохолна мъгла. За емоционалната нестабилност на Чърчил може да е допринесло и проблематичното му политическо потекло, което той се опитва да запази в тайна. Майка му е Джени Джером, американска еврейка. Когато еврейският произход на Франклин Рузвелт се отчита допълнително във върховното съюзническо ръководство, стават ясни неговата расова идентичност и произходът на незаличимата омраза към Хитлер.

Разбира се, личното поведение на Чърчил често надхвърля границите на ексцентричността и граничи с истинска лудост, като например налудничавата му склонност към носене на женско бельо и гол ексхибиционизъм. Така например по време на посещение във Вашингтон през 1942 г. той се изправя пред изненадания Ф.Д.Р. напълно гол, като обяснява само: "Виждате ли, г-н президент, нямам какво да крия от вас!" В един по-късен случай министър-председателят е толкова емоционално завладян от гледката на британските бомбардировачи, прелитащи ниско над главата му по време на тренировъчна мисия, че съблича всичките си дрехи, след което тича с викове гол през тамарака за изумление на събралите се офицери от RAF и ръководители на самолетни компании. Разбира се, публичното осведомяване за подобни жалки инциденти е потискано от съображения за националната сигурност и морал дълго след 1945 г.

Но движещият импулс на Чърчил е патологичната страст към войната и човешките разрушения, които тя носи. По време на конференцията в Казабланка той размишлява пред Рузвелт, че напредък може да се постигне само по време на война; в мира има само самодоволство - твърди той. Д-р Гьобелс вижда в Чърчил аналог на гърка от XX век, който през 356 г. пр. н. е. изгаря красивия храм на Диана в Ефес, само за да се увековечи; министър-председателят е "фактор на разрушението. Той със сигурност ще остане в историята като европейския Херострат, способен да увековечи името си само като разруши това, което много поколения са градили в продължение на много векове" (17 март 1945 г.).

Далеч от идеализирания си образ на защитник на етичното поведение, цялата кариера на Чърчил е изградена върху хитрост и неморални манипулации. Така например през юни 1941 г. той нарежда на сър Уилям Стивънсън, ръководител на британската тайна служба в Северна Америка, да предаде на Държавния департамент на САЩ писмо, за което се твърди, че е съставено от майор Елиас Белмонте и уличава боливийския военен аташе в Берлин като ръководител на заговор за сваляне на правителството на Лапас с помощта на Хитлер и създаване на нацистка марионетна държава в Южна Америка. Въпреки че писмото е изцяло изфабрикувано от Стивънсън, безкритичното му приемане за автентично от американската преса и администрацията на Рузвелт довежда до безчестното уволнение на невинния боливийски майор и подтиква заблудените му сънародници да обявят война на Германия.

Впоследствие германското население на Боливия е интернирано за следващите четири години при условия, с които са известни южноамериканските затвори. Междувременно истинската цел на измамата на Чърчил е да предостави на Ф.Д.Р. още един готов повод за подстрекаване на американското обществено мнение срещу Третия райх. Усилено следвайки този пропаганден успех, Стивънсън изковава "тайна нацистка карта", която подробно описва плановете на Хитлер да завладее Южна Америка. Измислените разкрития на този перфиден документ бяха преглътнати от американския президент.

Десетилетие преди това, в началото на 30-те години на миналия век, политическата кариера на Уинстън е в застой. Дълговете от хазарт, натрупани от Рандолф, неговият невръстен син, заплашват с банкрут и загуба на любимото му имение Чартуел. В отчаянието си той се присъединява към "Фокус" - тайно общество от дузина бивши политици, които са загубили удобните си държавни постове по време на депресията и са решени да си ги върнат по всякакъв начин. Съзнавайки, че тези безработни "държавници" биха казали или направили всичко, за да се върнат на власт, евреите издирват от "Фокус" няколко езически подставени лица, които да бъдат подставени лица за планираното от тях унищожение на Германия. Най-големият им улов беше Уинстън Чърчил.

От 1936 г. обитателите на "Фокус" са богато финансирани от Американския еврейски конгрес, Лондонския съвет на депутатите на британските евреи и президента на департамента, председател на British Shell, сър Бърнард У. Коен. Те плащат на Чърчил 50 000 лири, за да агитира срещу Хитлер, от когото, както бе цитирано по-горе, той лично се възхищава. Репутацията на Чърчил като проститутка за антинацистки каузи нараства.

Шест години по-късно той заявява на Франклин Рузвелт, че е "закърмен с ционистката политика".

През 1938 г. Уинстън получава 800 000 долара от удостоения с рицарско звание еврейски плутократ сър Хенри Стархос, който след *аншлуса* губи монополните си владения в Австрия. Задачата му е да осъди съюза на тази страна с Райха, въпреки международно контролираните референдуми, на които огромното мнозинство от австрийците гласуват за присъединяване към Германия. Същата година пражкото правителство изпраща прокомунистическия външен министър Ян Масарик в Лондон с 2 млн. паунда за "Фокус" и заповед членовете му да свалят Невил Чембърлейн, който според чехите е твърде мек към Фюрера. Германците научават за приемането на чужди пари от страна на Чърчил и информират Чембърлейн непосредствено преди Мюнхенското споразумение, което е една от причините за изхода му в полза на Хитлер. Но новата, доходоносна кариера на Чърчил като наемен говорител на еврейските планове беше гарантирана.

По време на така наречения "Лондонски блиц" Чърчил е възхваляван от съюзническата преса за това, че мъжествено застава до английския народ, споделя с него опасностите и трудностите и го насърчава да последва личния му пример на непоколебима смелост. Всъщност британското разузнаване знаеше много по-рано за всяко германско въздушно нападение и тайно предаваше информацията на Чърчил, който неизменно бягаше в частното си убежище в страната. Никой друг не е успял да избегне Блиц по този поверителен път за бягство. След като прозвучало "всичко чисто", той се върнал в Лондон, където се изправил пред камерите на вестниците, жестикулирайки с двата си пухкави, изцапани с пури пръста с мудрата *V* "за победа", като промълвил предизвикателно: "Можем да се справим!"

Следобед на 14 ноември 1940 г. той тъкмо напуска Лондон, за да избегне очакваното завръщане на Луфтвафе, когато секретен доклад от неговите шифровчици му съобщава, че следващата цел на бомбардировачите ще бъде Ковънтри. Връщайки се в безопасната столица, Чърчил се изправя предизвикателно на покрива на сградата на щаба си, предизвиквайки несъществуващите нацисти в небето със стиснат юмрук за пред репортерите и фотографите. Снимките на неукротимата смелост на министър-председателя са изложени по целия свят, докато Луфтвафе бомбардира далечния Ковънтри.

Като пример за отвратителното му бездушие по отношение на страданията на британските цивилни граждани, през нощта на 10 май 1941 г. Чърчил е уведомен, че особено тежък въздушен удар над Лондон причинява безпрецедентен хаос. По собствените му думи: "Тъй като не можех да

направя нищо по въпроса, влязох в личната си стая за прожекции, където с удоволствие гледах филм на братя Маркс". Интересно е как ли лондончани, които се опитват да спасят живота си в метростанциите, щяха да се отнасят към Чърчил, ако знаеха, че междувременно той се кикоти на американски еврейски филм в луксозната безопасност на селското си убежище.

През юли 1944 г., когато отслабеният Райх е на по-малко от година от поражение, Чърчил нарежда нападение с антракс срещу германското цивилно население. Ужасените му генерали го убеждават да не предприема масово убийство само като му напомнят, че Хитлер със сигурност ще отвърне, като оправдано изпрати срещу Лондон летящи бомби V-1, въоръжени с бойни глави с отровен газ. Отнело им е месец спорове, за да го убедят, че трябва да се откаже от плановете си за арийски геноцид. Както се оплаква по-късно: "Пасторите сред моите генерали ми попречиха да го осъществя". Ако атаката му с антракс беше осъществена, на практика всичко живо на европейския континент щеше да бъде унищожено, включително жителите на всички съюзнически и неутрални държави.

При цялата си любов към кръвопролитията Чърчил, освен че е физически страхливец, е и изключително слаб военен. По време на Първата световна война, като ръководител на Адмиралтейството, той изпраща хиляди австралийски пехотинци на смърт в предопределеното нахлуване в Турция. Провалът в Галиполи е не просто поражение, а тежко унижение за съюзниците в ръцете на обикновени турци, което би довело до доживотна смърт на всеки друг командир. Чърчил обаче беше по-скоро хитър политик, отколкото военен лидер, и двадесет и пет години по-късно отново се върна на власт. Той повтаря грешката си в много по-големи мащаби на смъртта, като пренасочва стратегията на Съюзниците, противно на предупрежденията на британските и американските съветници, към това, което настоява, че е "мекото подбедрие на Европа".

Десетки хиляди съюзнически войници падат в италианска кампания, която ненужно удължава войната и така и не им носи стратегически успех. След близо две години страдания и кланета англо-американските сили все още бяха затънали в Италия, когато Германия капитулира, благодарение на уверенията на Чърчил, че през 1943 г. ще "постигнат бърз пробив в Австрия". Ралф Едуардс, директор на британските военноморски операции, който работи в тясно сътрудничество с Чърчил през цялата война, го описва като "без съмнение един от най-лошите стратези в историята" (Irving, *Churchill's War*, Vol. 2, 103).

Изкуствено поддържаната репутация на Чърчил като най-великия оратор на английски език на века е само част от трайно измамния му имидж.

Неговите разтърсващи радиопредавания призовават британците да се бият, да издържат и да умрат във войната, която той отдавна подготвя за тях. Благодарение до голяма степен на тези вдъхновяващи предавания британците устояха при най-тежки условия в продължение на шест дълги години, в които половин милион от тях загубиха живота си. През цялото това време той старателно прикрива повече от щедрите предложения за мир, които Хитлер отправя към Великобритания. Скрита е и истинската самоличност на прочутия глас, за който англичаните са вярвали, че принадлежи на техния героичен министър-председател. Много от приписваните му предавания със сребърен език всъщност са били произнесени от Норман Шели - радиоактьор, избран заради способността му да имитира Чърчил в случаите, когато той е бил твърде пиян или с махмурлук, за да говори публично.

Трайните публични представи за Уинстън като борец срещу диктатурата са в противоречие с често изтъкваната му амбиция да създаде, както предлага на Рузвелт на 20 май 1943 г., "световен диктатор", който завинаги да лиши собствения си френски съюзник от всякаква военна сила и да превърне малцината оцелели от войната германци във вечни роби. Световната власт трябваше да бъде ограничена до Британската империя, Съединените щати и Съветския съюз. Рузвелт се съгласи, като се различаваше само по това, че титлата "модератор" щеше да бъде по-приемлива от политическа гледна точка.

Чърчил доживява до дълбока старост, затлъстява от луксозни пиршества, пише цензурирани, самоцелни истории и рисува десетки картини, които са колкото любителски, толкова и забравени. Когато през 1965 г. смъртта му най-сетне настъпва, той оставя след себе си инструкции за пищно погребение, в които, наред с други прояви на мегаломания, се посочва, че всички кранове по бреговете на Темза трябва да бъдат спуснати, докато ковчегът му с огромни размери се носи покрай тях. Както в "*Бурята*" на Шекспир, в този момент целият британски народ можеше да възкликне: "Какъв три пъти по-голям задник бях, че взех този пияница за бог и се поклоних на този тъп глупак!"

Подобно на Чърчил, Ф.Д.Р. е майстор на връзките с обществеността. Знаеше как да се хареса на избирателите като техен "сънародник", а редовните му радиопредавания, така наречените "разговори край огъня", бяха внимателно организирани, за да подчертаят неговата скромна, домашна, "ябълкова" личност. До 1937 г. Хитлер и националсоциализмът не интересуват Ф.Д.Р. ни най-малко. Това беше година на избори и гламавият политик се страхуваше, че може да приключи обществения си живот като

президент с един мандат. Четири години по-рано той влиза в Белия дом, уверявайки американците, че ще сложи край на Голямата депресия. Но демократичните му програми, пропити с корупция, не доведоха до нищо, а безработицата в страната продължаваше да расте. Както казва фюрерът за Рузвелт: "Ако икономическата му политика беше продължила безкрайно дълго по време на мира, няма съмнение, че рано или късно тя щеше да срина този президент, въпреки цялата му диалектическа хитрост."

Очевидно кариерата на Ф.Д.Р. е зависела от икономическото състояние на страната. Накрая той осъзнава, че единственият начин да изправи страната на крака е да се даде тласък на производството, а най-бързият метод е масовото производство на оръжие. За да се оправдае превръщането на американските фабрики в оръжейни заводи обаче, беше необходима сериозна заплаха или поне илюзия за такава. Като скорошен враг, Германия е подходяща за целта. Евреите, които доминираха в американската преса и киноиндустрия, с удоволствие изпълняваха ролята на най-отдадените пропагандатори на Рузвелт. Заедно с паникьорската му реторика, изобилието от антинацистки холивудски филми и непрестанната вестникарска агитация срещу Хитлер в крайна сметка предизвикаха национална истерия до такава степен, че инвазията изглеждаше неизбежна. В тази изкуствено създадена атмосфера на страх президентът успява да прокара раздутите си военни разходи през Конгреса, уплашен от вълненията на избирателите. И като вдигаше шум около смъртоносната заплаха за Съединените щати, която представляваше нацистка Германия (не по-голяма от Тексас), президентът успешно отклоняваше вниманието от продължителната, задълбочаваща се депресия, която не успяваше да разреши.

Въпреки че вдъхновеното от него паническо производство на оръжие започва да стимулира националното производство, оръжията са бързо развалящи се стоки, които трябва да се използват, иначе ръждясват и остаряват поради технологичния напредък. За тази цел Рузвелт се нуждае от война. Чрез своя плаващ агент в Европа, Уилям К. Булит, той дава тайни обещания, че варшавските политици могат да разчитат на въоръжената намеса на Съюзниците, ако предизвикат военна конфронтация с Третия райх. Така, подведени да си представят, че ще могат да се нахранят с евтино спечелен празник на победата, поляците ускоряват военните действия (както е описано по-долу), които се обръщат срещу тях по най-лошия възможен начин. Но с началото на войната в Европа плановете на Рузвелт за участие получиха сериозен отпор от националните проучвания на общественото мнение, които показаха, че огромното мнозинство от американците се противопоставя на участието на САЩ в каквато и да е война, освен ако не

бъдат умишлено нападнати. Винаги като превъзходен политик, той води активна кампания за популярна "мирна платформа" за президентските избори през 1941 г.

Междувременно той непрекъснато маневрира, за да провокира Хитлер да обяви война на САЩ, като предоставя военни кораби на Кралския флот, изпраща доставки за Англия на американски товарни кораби, ескортирани от разрушители на американския флот, и дори пряко подпомага британските военни операции. Сред най-фрапиращите примери е позицията на "*Бисмарк*," съобщена по радиото на британците, които преди това не са могли да го открият, от водосамолет РВУ на ВМС на САЩ, което им позволява да потопят германския боен кораб с големи загуби на човешки живот. Същия месец Рузвелт е избран от избиратели, убедени, че той е решен да държи страната им настрана от европейския конфликт, той инструктира военноморските си сили да "обстрелват бойните кораби на Оста, когато и където бъдат открити". Това далеч надхвърля всички останали нарушения на американския неутралитет и представлява обявяване на война. Въпреки това Хитлер упорито отказва да се възползва от примамката.

На 9 август 1941 г., по време на Конференцията за Атлантическата харта, Рузвелт поверително обещава на Чърчил, че ще "работи за инцидент", който ще въвлече Америка във войната против волята на повечето му сънародници. По-късно Уинстън докладва на крал Джордж VI, че стратегията на президента не е да обяви война, а да я предизвика, като създаде инцидент. На 30 октомври предишната година Ф. Д. Р. сериозно интонира по националното радио: "И докато говоря с вас, майки и бащи, ви давам още едно уверение. Казвал съм го и преди, но ще го кажа отново, отново и отново: Вашите момчета няма да бъдат изпращани в никакви чужди войни!" Дори и днес поне някои американски учени осъзнават заедно с Гор Видал, че "Рузвелт е лъгал, за да ни вкара във войната срещу Хитлер, което, като се има предвид естеството на звяра, много хора се радваха и се радват, че го е направил".

Разочарован и притеснен, че основаната на заплахи икономика ще предизвика нов, още по-тежък икономически срив, ако САЩ не се включат скоро в бойните действия, президентът почука на това, което историкът Хари Елмър Барнс нарича "задната врата на войната". Тя се отвори при антикоминтерновския партньор на Германия. По време на същата конференция за Атлантическата харта Чърчил и Рузвелт изразиха общото си желание да нападнат Япония, тогава все още неутрална държава, след август 1941 г. Планът им беше аплодиран от Кордел Хъл и други политически "да", които заобикаляха президента, но военните му съветници потвърдиха, че Америка няма да е в състояние да рискува във военно отношение до края на

есента.

По-рано, на 26 юли 1941 г., ФБР вече е наложил международно петролно ембарго срещу японците заради нахлуването им в Китай, което, разбира се, не го засяга, тъй като там няма никакви американски интереси. Действията му бяха икономически акт на смъртоносна агресия, защото индустриалното съществуване на Япония зависеше изцяло от вноса на петрол от чужбина. Експертите от двете страни на Тихия океан изчислиха, че японското общество ще се разпадне в бедност и глад до следващата пролет. Рузвелт се надяваше, че ембаргото му ще подтикне японците да ударят първи, като по този начин ще мобилизира обществената подкрепа за участието си във Втората световна война.

Разочароващо, но японският кабинет реагира не с предизвикателство, а с примирение. Външният министър Шигенори Того изпраща до Вашингтон "План от пет точки", в който предлага важни отстъпки, включително отказ от областите в Китай, изрично посочени от американците, и самоограничения на японската експанзия в чужбина, за да се намали свръхнаселението. Освен това той поиска възобновяване на преговорите за обсъждане на "Плана" на кабинета за нормализиране на отношенията между двете сили. Но Рузвелт имаше предвид всичко друго, но не и мир. Той реши да започне военни действия възможно най-скоро, със или без одобрението на американския народ. Той вече беше решил да започне американска въздушна атака от базите на Клер Шено в Източен Китай срещу Япония до средата на ноември. Всъщност президентът е разрешил тайната атака три дни преди да наложи петролното ембарго. Чърчил, който отдавна отчаяно искаше Америка да влезе във войната, беше информиран за добрите новини от държавния секретар на САЩ Кордел Хъл чрез строго секретни дипломатически кодове.

Статия във вестник *Лос Анджелис Таймс* по повод 60-годишнината от японското нападение през 1941 г., озаглавена "Япония е нарушила американския кодекс преди Пърл Харбър, установи изследване". Авторът на статията Валери Райтман съобщава, че млад японско-американски професор по история в университета в Кобе е открил писмени документи от епохата на Рузвелт, разсекретени от Централното разузнавателно управление на САЩ през 1996 г. Тошихиро Минохара ги открива сред информация за предвоенни тайни кодове в Националния архив на САЩ в Колидж Парк, Мериленд. Приложените документи на микрофилм показваха японски преводи на телеграми на Ф.Д.Р. до различни посланици и съюзнически лидери. Криптографите в Токио очевидно бяха разбили най-важните дипломатически кодове на президента.

За да получи потвърждение, Минохара моли д-р Сатоши Хатори, професор

по съвременна история в университета в Кобе, да направи специално проучване в дипломатическите архиви на Токио. В папка, озаглавена "Специални документи", Хатори открива тридесет и четири печатни комюникета, предимно на английски език, от свръхсекретни американски и британски дипломатически дискусии през месеците и седмиците преди 7 декември. Японците прочитат решението на Рузвелт да ги нападне към средата на ноември. Научавайки за двуличието, Того, твърд привърженик на мирните отношения със САЩ, който преди това се е противопоставял на "ястребите" в кабинета, пише в следвоенните си мемоари: "Бях шокиран до степен на замайване. В този момент няхаме друг избор, освен да предприемем действия." Едва след като прочетоха плана на президента за нанасяне на удар в гърба на самите тях, дори "гълъбите" сред японското правителство решиха да нанесат удар, преди той да ги удари първи.

Междувременно тайният план на Рузвелт да нападне без предупреждение народ, с който Америка все още е в мир, е спрял поради логистични забавяния. На 22 ноември Лаушлин Кюри го информира, че бомбардировачите и техните екипажи няма да могат да достигнат китайските бази до края на декември. Набегът щял да бъде извършен не по-късно от малко след Нова година 1942 г. 2400-те американци, загинали в Пърл Харбър, никога не разбраха, че са били жертвувани заради непубликувания заговор на техния президент да ги въвлече в незаконна война. След като нарушиха дипломатическия му код, японците знаеха какво наистина е замислил и го изпревариха, едва ли не, с около един месец.

Но с един замах те му подариха войната, която той отдавна търсеше, за да спаси политическия си врат чрез подмладяване на американската икономика чрез мащабно производство на оръжие. Сега огромното мнозинство от американците с удоволствие служеха на каузата му с трагичната заблуда, че защитават страната си. Те го избраха за безпрецедентен четвърти мандат. По това време обаче Рузвелт вече умираше от неизлечима гонорея; последният удар щеше да бъде мозъчен кръвоизлив.

Сър Робърт Крейги, представител на Англия в Токио, заявява, че японците са невинни жертви на империализма на Рузвелт и задкулиските заговори на Чърчил за въвличане на Америка във войната, независимо от цената на човешкия живот. Крейги е бил личен свидетел на половингодишната интрига, заплетена от двамата международни престъпници. Той е подкрепен от конгресмена Хамилтън Фиш, който горещо подкрепя искането на президента за официално обявяване на военните действия от страна на САЩ, но по-късно признава: "Рузвелт беше главният подстрекател и подпалвач, който запали фитила на войната".

Подобно на Чърчил (и на всички останали световни лидери), Рузвелт разбира добре еврейския въпрос и дори лично симпатизира на германските националсоциалисти, срещу които лицемерно води война за унищожение още през февруари 1943 г: "Човек наистина не може да обвинява нацистите за това, което са направили с евреите - доверява той на генерал Огюст Ногес, френския командващ на Мароко, по време на конференцията в Казабланка, - защото ако германският народ трябваше да изтърпи това, което изтърпя преди нацистите да дойдат на власт, никой друг народ по света не би постъпил по различен начин". Разбирането на Ф. Д. Р. за евреите прави неговото и на Чърчил доброволно подчинение на тях още по-неморално. Той не е бил бездушен дупедавец, а е съзнавал злото, на което служи.

Франклин Рузвелт почина преди края на войната, която той, повече от всеки друг, предизвика. През последните месеци той се среща в Ялта със своите печално известни съзаклятници. Физически отслабнал от опустошителна сифилитична болест и психически неуравновесен, той седи, за да се снима, между подпийнал Чърчил, чиято империя е почти изчезнала, и Сталин, който, размишлявайки върху окаяното състояние на западните сили, олицетворявани от тези два жалки персонажа, се усмихва тайно на себе си, като комунистическа котка, която току-що е погълнала капиталистическото канарче. Описвайки съветския пълководец в Ялта, *енциклопедия Британика* пише: "Страхотен преговарящ, той надхитри тези чуждестранни държавници".

Роден като Йосиф Висарионович Джугашвили през 1879 г., той променя името си на "Сталин" (от руската дума за "стомана", *stal*), след като става ревностен комунист. С ранните германски победи, които разкъсват СССР, той се провиква: "Всичко, което Ленин е изградил за нас, е загубено завинаги!" Тъй като настъплението на Оста продължава през първото лято на 1941 г., той изпада в продължително безпаричие, затворен в отдалечената си *вила*, оставяйки Съветския съюз напълно безсилен. Въпреки че германското нахлуване започва на 22 юни, Сталин е твърде пиян, за да направи публично обръщение до 3 юли; дори тогава той едва успява да промълви с нисък монотонен глас, който не вдъхва нищо друго освен пораженчество. Алкохолната му ваканция обаче сигурно му е подействала добре, защото в крайна сметка той изтрезнява достатъчно, за да ръководи лично защитата на Москва през следващата зима. Цинично изоставяйки марксистката реторика, с която е живял през целия си живот, той изведнъж се представя като по-голям от живота славянски националист. Лицемерната поза сработва и милиони деморализирани дотогава руснаци се сплотяват за успешната защита на родината си.

До края на войната той се оказва превъзходен военачалник не толкова заради военните си способности, които на практика не притежава, колкото заради безмилостната си реорганизация и ръководство на въоръжените сили на СССР. Сблъсквайки се с цялостната им деморализация вследствие на безпощадното поражение, той укрепва съпротивата на страната си, като въвежда система от червеноармейски комисари, които буквално стоят зад руските войници с готови пистолети, за да застрелят всеки, който се разколебае. В сравнение с общия брой на лицата (7500), работещи за германското Гестапо през 1939 г., по същото време в Съветския съюз работят не по-малко от 366 000 тайни полицаи.

Заслугата на Сталин е, че той вече е вкарал Русия в индустриалната епоха (макар и за сметка на десет милиона избити селяни - *кулаци*), а сега за няколко месеца превръща фабриките ѝ в гигантски заводи за боеприпаси, подготвени за тотална война. Той установява съветска тактика на бойното поле, която пренебрегва всякаква стратегия за атаки на хора и материали само когато противникът може да бъде превъзхожден по численост, независимо от винаги тежките загуби, понасяни от войниците му. Понякога тези масови нападения даваха резултат; често те се проваляха, като неизменно водеха до масово унищожаване на руски хора и машини. Съветските успехи при Сталинград, Курск и до края на войната сякаш потвърждават очевидното военно лидерство на Сталин, дори в очите на Адолф Хитлер.

Но фюрерът и останалата част от външния свят не знаят, че победите на Сталин са му предавани преди всяка битка от предатели в германския генерален щаб, които в сътрудничество с Леополд Трепер, еврейския ръководител на шпионската мрежа "Червен оркестър", предават планове на Хитлер на съветското командване. Както посочва Уинстън Чърчил, руската революция е до голяма степен еврейско дело, а Йосиф Сталин - възприеман от евреи като Леон Троцки и Григорий Зиновиев като безмозъчна, но податлива марионетка - е поставен като подставено лице на евреите за тяхната съветска тирания. Подобаващо, той седи между Зиновиев и друг еврейски комунист, Лев Каменев, в първия управляващ триумвират след смъртта на Ленин.

Сталин, Чърчил и Рузвелт бяха обикновени посредствени личности с ограничен интелект, които се отличаваха единствено с огромния си апетит за лична власт и престиж. Алчни политически нечовеци никога не липсват и са лесно достъпни за по-рядко забелязваните еврейски подслушвачи, за които подобни доброволни подлоги са толкова често срещани, колкото и напълно излишни. Войната означаваше различни неща за участващите в нея световни

лидери. За Чърчил тя е просто най-изгодната възможност да изкара прехраната си и да избегне финансов скандал. За Рузвелт тя е единственият начин да се измъкне от депресията и да спаси политическото си съществуване. Сталин го приветства като най-добрия си шанс да се превърне в поредния Чингис хан, владетел на планета, доминирана от Съветския съюз. За тези хора Втората световна война беше само средство за постигане на лични цели, които нямаха нищо общо с фашизма, демокрацията, цивилизацията или други обществени проблеми, с които те прикриваха личните си планове за сметка на много милиони човешки същества.

Съюзническите лидери си приличат по това, че всички те страдат от лични проблеми, които изкривяват поведението им. Чърчил беше безнадежден алкохолик. Както всички тежки пиячи, той беше лош пияница, който се олюляваше от параноя и зависимост към войнственост. Ф.Д.Р. е бил физически енергичен мъж в традициите на Рузвелт, докато не е бил повален в ранна възраст от полиомиелит. Потресен от необходимостта да изглежда силен, въпреки унизителната си слабост, той компенсира и сублимира фрустрацията си във външна агресия. Сталин се ражда с деформирана, изсъхнала ръка, заради която подхранва дълбоко вкоренени чувства на малоценност и отмъщение, подобно на Шекспировия Ричард III.

Това бяха неудачниците и случайниците, осакатените психопати, на които бяха поверени съдбите на народите. Самите Чърчил и Рузвелт са били отчасти евреи, а Сталин, грузински неевреин, е живял в еврейско семейство (комунистите Кагоновичи), оженил се е за еврейка (Надежда Алилуева) и дори е говорил на идиш. По този начин расовото несъответствие на каузите на Съюзниците и Оста е ясно дефинирано в съответните им ръководства. В този смисъл разбирането на Втората световна война, а и на цялата човешка история, е невъзможно без оценяване на ролята на евреите. Никъде това не е по-очевидно от историята на Втората световна война - логичното, неизбежно, военно продължение на националсоциалистическата политическа борба, започната срещу тях от Адолф Хитлер двадесет години по-рано.

За да разберем смисъла на неговата борба, трябва да уточним, че след Първата световна война демократична Германия е игралното поле на еврейските комунисти, които следват Лениновата сентенция за Червената революция в света, водеща през Райха. Германският народ буквално умираше от глад по улиците на Мюнхен и Берлин, не можеше да си намери истинска работа и беше благодарен за черната, често унизителна работа, която рядко му се отдаваше. Детската смъртност в страната се покачва. Глад, крайна бедност, младежка престъпност, престъпност, безнравственост,

културно загниване, политическо улично насилие и социален хаос. Междувременно еврейските спекуланти със земя забогатяват за една нощ, като придобиват огромни парцели недвижими имоти, предимно ферми, от германци, останали без препитание заради катастрофалните последици от "Великата" война. И тогава, както и сега, евреите доминират в повечето професии (особено в медицината, пресата, изкуствата и държавното управление), тъй като германците са "законно" лишени от граждански права по силата на Версайския договор. В същото време гнилата Ваймарска република от 20-те години на XX век е смесица от марксистки и капиталистически настроени евреи, които разглеждат обеднелия германски народ само като идеологическа и икономическа торба с боб. Цели провинции, градове и селища, като Бавария, Берлин и Кобург, бяха завладени от комунистически престъпници; почти всички техни лидери - Карл Либкнехт, Роза Люксембург, Курт Айзнер и т.н., и т.н. - бяха евреи.

Но те са победени от народно движение, каквото не е имало дотогава, когато Адолф Хитлер е избран за канцлер. Много евреи напускат Германия и имигрират в Съветския съюз, Франция, Англия и САЩ, където веднага започват да агитират за война на отмъщение. Всички техни политически и финансови инвестиции в една окончателно победена Германия се бяха изпарили с популярността на националсоциализма. Още през лятото на 1933 г., само няколко месеца след победата на Хитлер на изборите, най-влиятелните фигури на световното еврейство организират масов митинг в Медисън Скуеър Гардън в Ню Йорк. Техен говорител е Самуел Й. Унтермайер, идеален избор за работата, която предлагат. Двадесет и шест години преди това Унтермайер бе накарал Съединените щати да обявят война на Германия въпреки възраженията на повечето американци. Той извършва този забележителен подвиг, като плаща на шантав изнудвач, заплашващ Удроу Уилсън със скандал, при условие че недискретният президент промени невоюващата политика на своето правителство. (Еврейският произход на американското участие в Първата световна война е неопровержимо описан от известните изследователи Андрю Колинс и Крис Огилви-Хералд)

Сега, през 1933 г., професионалният подстрекател на войни отново се заема с това. Унтермайер обявява "свещена война" срещу Нова Германия, подкрепена впоследствие от всеки виден американски еврейин. "Това, което предлагаме и вече сме стигнали далеч, е да проведем чисто отбранителен икономически бойкот, който да подкопае режима на Хитлер", казва той, "и да вразуми германския народ, като унищожи експортната му търговия, от която зависи самото му съществуване."

В отговор на "обявяването на свещена война" от страна на Унтермайер срещу народ, който досега не е навредил на никого, еврейският вестник "*Натша Реч*" изрича убийствено в най-добрите старозаветни традиции: "Войната срещу Германия ще бъде водена от всички еврейски общности, конференции, конгреси, от всеки отделен евреин! По този начин войната срещу Германия ще оживи идеологически и ще насърчи нашите интереси, които изискват Германия да бъде напълно унищожена. Опасността за нас, евреите, се крие в целия германски народ, в Германия като цяло, както и в отделния човек. Тя трябва да бъде обезвредена за всички времена."

Завещанието на Адолф Хитлер, подписано в деня на смъртта му, 30 април 1945 г., изглежда потвърждава тази яростна агитация: "Не е вярно, че аз или някой друг в Германия сме искали война през 1939 г. Тя беше желана и подстрекавана изключително от онези международни държавници, които бяха или от еврейски произход, или работеха за еврейски интереси."

Повече от 60 години по-късно евреите продължават да наричат всички германци, независимо колко проеврейски или антинацистки настроени са някои от тях, членове на "расата на извършителите". Така Канадският еврейски конгрес осъди главния историк на "Секцията за военни престъпления и престъпления срещу човечеството" към канадското Министерство на правосъдието Рут Бетина Бирн, само защото е германка от нееврейски произход, въпреки че преследва националсоциалисти!

Първата фаза на "свещената война" на Унтермайер е икономически бойкот, целящ да унищожи Германия с помощта на "милионите ни приятели неевреи" (*The New York Times*, 7 август 1933 г.). Той перифразира стратегията, изложена в *Протоколите на учените старейшини от Сион* (протокол от тайна среща на световните лидери в началото на XX век), според която всяка езическа нация, която се бунтува срещу еврейските планове, трябва да бъде задушена чрез икономически санкции. Те ще послужат като прелюдия към военни мерки, предприети от други езически държави, в които евреите все още упражняват политическо (т.е. финансово) влияние. В точка 3 от Протокол VII на протокола се казва: "Трябва да сме в състояние да отговорим на всеки акт на потисничество чрез война със съседите на тази страна, която се осмелява да ни се противопостави".

Макар и истерично и последователно да е заклеяван като "фалшификат" от създателите на общественото мнение, автентичността на документа все пак е установена от самите евреи. В книгата си "*Пазете се от Бога: В книгата си "Бой се от Бога"*" южноафриканският еврейски историк Дейвид Аш описва "Протоколите на учените старейшини от Сион" като истинско предупреждение към човечеството, че евреите използват библейските

постулати, за да завземат властта и да преследват собствените си цели" (Parfrey, 405). В началото на 80-те години на XX век един от най-влиятелните евреи от средата на XX век - Арманд Хамър, шеф на американската корпорация Occidental Petroleum и политически кукловод на президентите Никсън и Рейгън, създава международно корпоративно предприятие заедно с други евреи (медияния магнат Робърт Максуел, израелския мултимилионер Шаул Айзенберг, Алберт Райхман, ръководител на най-голямата компания за недвижими имоти в света, и др.) Хамър нагло нарича този клуб на милиардерите, в който членуват някои от най-влиятелните хора в света, "Старейшините на Сион" (Епщайн, 322). В края на краищата световният лидер на ционизма само повтаряше това, което Унтермайер и точка 3, номер 7 от *Протоколите* твърдяха, когато Хаим Вайцман каза на Уинстън Чърчил през 1941 г., че евреите са накарали Америка да се бие с Германия през Първата световна война и ще го направят отново през Втората световна война (Irving, *Churchill's War*, Vol. 2, 76,77).

Д-р М. Рафаел Джонсън пише, че бойкотът на Унтермайер "е бил акт на война не само в метафоричен план: той е бил добре измислено средство за унищожаване на Германия като политическа, социална и икономическа единица. Дългосрочната цел на еврейския бойкот срещу Германия е била да я разори по отношение на репарационните плащания, наложени на Германия след Първата световна война, и да запази Германия демилитаризирана и уязвима. Всъщност бойкотът е доста осакатяващ за Германия. Еврейски учени като Едуин Блек съобщават, че в отговор на бойкота германският износ е бил намален с 10 % и че мнозина са изисквали изземване на германски активи в чужди държави"(43). Всичко това е предприето срещу народ, чието единствено "престъпление" досега е било да критикува евреите.

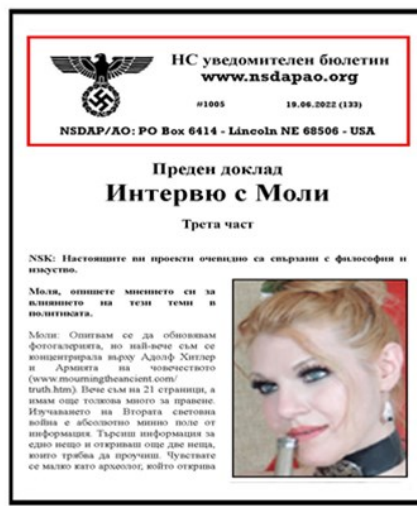
Но световният бойкот се провали, защото националсоциализмът направи Германия икономически независима от международната парична мрежа. И на никого от евреите не беше нужно да се обяснява какво ще се случи, ако другите езически народи се събудят за реалността на еврейската власт, както направиха германците. Освен това Хитлер решава проблема с безработицата и възстановява просперитета в страната си, докато останалата част от западната цивилизация тъне в Голяма депресия. Ако примерът му бъде възприет и в други страни, международната банкова мрежа на евреите, създадена от дома Ротшилд, ще се срина.

Агитацията срещу Хитлер във външния свят през 30-те години става ясна не само в светлината на "Обявяването на война" на Унтермайер от трибуната на нюйоркската "Медисън Скуеър Гардън". Франция има еврейски премиер - Леон Блум, а Исак Лесли Хоре-Белиша, 1-ви барон Хоре-Белиша, е

британският еврейски държавен секретар по въпросите на войната и най-гласовитият подстрекател към война. Не е изненадващо, че Чърчил му дава пера за заслугите му в полза на конспиративния "Фокус". След това имаше съветски евреи, чиито планове за установяване на едно световно правителство бяха застрашени от идеологическата привлекателност на националсоциализма далеч отвъд границите на Германия. Имаше всички основания да се смята, че същите трудещи се маси, които бяха спечелени от марксизма и доведоха националсоциализма на власт в Германия, щяха да го направят многократно и в други страни, слагайки завинаги край на мечтата на Карл Маркс за международна "диктатура на пролетариата", доминирана от еврейството.

Чрез едностранното представяне на Адолф Хитлер в пресата и филмовата индустрия като най-големия враг на човечеството, евреите започват да създават психологически климат на омраза като предпоставка за въоръжени действия. Но шестдесет години след обявяването на агресията им в мирно време дори еврейският автор Лени Бренър признава: "Преди войната ционистките лидери обявиха масиран международен бойкот срещу германското правителство. Тази агресивна политика наля масло в огъня на и без това възпламенената ситуация и следователно спомогна за началото на Холокоста [sic]"... (Parfrey, 404,405).

Лудвиг Люисен, един от "съветниците" на Ф.Д.Р. и ръководител на Ционистките организации в Америка, заявява пред нюйоркския вестник *The Jewish Mirror* на 3 октомври 1942 г.: "Еврейският народ е символ на естеството на тази война. Никой друг. Нищо друго. Това е алфата и омегата, началото и краят на целия въпрос!" 61-те милиона жертви (да не говорим за 240-те милиона ранени, безбройните милиони, поробени за поколения под комунизма, и заличените незаменими културни ценности) в резултат на конфликта, за който той си приписва заслуги в името на своя народ, го превръщат в най-крвожадания военен престъпник в цялата човешка история.

NSDAP/AO е най-големият в света
Доставчик на националсоциалистическа пропаганда!
Печатни и онлайн периодични издания на много езици
Стотици книги на много езици
Стотици уеб-сайтове на много езици

